

коня. И пехотата, макаръ да не разбира добре руския езикъ, но бързо усвоява всички упражнения и правила.

Князътъ остана много задоволенъ отъ тѣзи похвали, усмихна се радостно и си мислѣше: съ тия балканци, макаръ безграмотни, азъ ще свърша добра работа.

Пжтуванията на княза

Князь Александъръ обичаше да пжтува изъ България и въ странство винаги съ любимия си адютантъ Мосоловъ. Съ него той ходи въ Русия три пжти: презъ 1880 г., презъ 1881 на погребението на Царя Освободителя Александра II, който бѣ убитъ отъ лоши хора и презъ 1883 — на коронацията на Александра III.

Князь Александъръ изповѣдваше протестанска вѣра, както и родителитѣ му. Но той обикна и православната вѣра на българитѣ и искаше да стане православенъ. Затова замина презъ 1883 г. за Йерусалимъ да види Божи гробъ. На пжтя той се отби въ Цариградъ и посети султана. Отъ Цариградъ князътъ стигна въ Палестина. Но тамъ не намѣри превозна кола, та съ адютанта си на коне отпжтуваха до Йерусалимъ. На Разпетия петъкъ князътъ видѣ, какъ патриархътъ умива нозетѣ на беднитѣ въ споменъ на Христа. На връхъ Великденъ князътъ присжтствува въ църквата, когато по молитва на патриарха, пада огънь и запалва свѣщитѣ. Но князътъ тука се огорчи, като разбра, че арменецътъ патриархъ и единъ търговецъ за пари измами народа, че ужъ огънътъ дошелъ отъ небето. Отъ Йерусалимъ князътъ стигналъ въ Мъртво море. Неговиятъ палавъ адютантъ се хвърлилъ и окжпалъ въ солената и отровна вода. Снагата му пламнала и се появили по тѣлото му рани. Бързо стигнали до р. Йорданъ, та адютантътъ се окжпалъ въ сладкитѣ рѣчни води за да му минатъ ранитѣ. Тукъ адютантътъ щѣлъ да се удави и князътъ го смѣрналъ строго съ думитѣ: „Такава храбростъ не е полезна“.